

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

ในทางตะวันตกนั้น มีตำนานในอดีตเล่าว่านครรัฐสปาร์ตาของกรีกโบราณ ซึ่งอยู่ในช่วงประมาณ 600 ปีก่อนคริสตกาลและมีชื่อเสียงทางด้านการรบ จะนิยมชมชอบเด็กที่เกิดมามีสภาพร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงเพื่อฝึกให้เป็นนักรบ แต่ถ้าหากเด็กคนใดที่เกิดมาอ่อนแอพิกลพิการ เด็กคนนั้นก็จะถูกปล่อยทิ้งไว้ให้ตาย

สังคมไทยในสมัยโบราณก็จะพบพฤติกรรมทำนองเดียวกันว่า พ่อแม่ที่มีบุตรพิการจะเลี้ยงดูลูกอย่างตามมีตามเกิด บางคนต้องซ่อนลูกหรือขังลูกไว้ไม่ให้ใครเห็น บางคนถือเป็นเรื่องน่าอับอายที่มีลูกเกิดมาเป็นคนพิการ แต่เมื่อสังคมมีวิวัฒนาการและทุกคนยอมรับในความเอื้ออาทรมากขึ้น มุมลึกลับเหล่านั้นก็จะถูกเปิดเผย จะเห็นได้จากตามห้องน้ำสาธารณะที่ทางต่าง ๆ ก็จะจัดสรรที่ให้คนพิการเป็นกรณีพิเศษ ในห้างสรรพสินค้าพ่อแม่พี่น้องพาคนพิการมาพักผ่อนหย่อนใจ โดยปราศจากสายตาถูกเหยียดหยาม

แต่ในปัจจุบัน ประเทศไทยมีการยอมรับในสิทธิของคนพิการมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากวิวัฒนาการของกฎหมายต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 หรือ พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 (ศิริอร เทศะบำรุง มณีนีพัฑ์. ม.ป.ป. : 1)

ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น การให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการซึ่งถือว่าเป็นภารกิจหนึ่งในการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชนในท้องถิ่น กล่าวคือ ตามพระราชบัญญัติสภาพาลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มาตรา 66 ระบุว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมและมาตรา 67 ได้ระบุหน้าที่ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กเยาวชน ผู้สูงอายุและคนพิการ ภารกิจในมาตราดังกล่าวเชื่อมโยงกับงานสวัสดิการสังคมดังที่คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการสังคมแห่งชาติได้ให้ความหมายของสวัสดิการสังคมไว้ว่า หมายถึง ระบบการจัดบริการสังคมเพื่อป้องกัน แก้ไขปัญหาสังคมและพัฒนาสังคม รวมทั้งการส่งเสริมความมั่นคงทางสังคมเพื่อให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ในระดับมาตรฐาน บริการดังกล่าวจะต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานของประชาชนให้ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิที่ประชาชนต้องได้รับและเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดระบบบริการ ทางสังคมทุกระดับ (สุพัตรา เสนะเปรม. 2549 : 2)

จากการขับเคลื่อนขององค์การสหประชาชาติ ที่ได้ประกาศให้วันที่ 3 ธันวาคมของทุกปี เป็นวันคนพิการสากล ก็เพื่อส่งเสริมให้เกิดเจตคติเชิงสร้างสรรค์ต่อคนพิการในสังคม และให้โอกาสคนพิการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมอย่างสร้างสรรค์ เป็นธรรม และเสมอภาคเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป รัฐบาลไทยจึงได้กำหนดนโยบายจัดสรรงบประมาณสวัสดิการเบี้ยความพิการ เดือนละ 500 บาท แก่คนพิการที่จดทะเบียนทุกคนผ่านองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 เป็นต้นมา นอกจากนี้ ยังได้จัดตั้งอำนาจความสะดวกแก่คนพิการขั้นพื้นฐาน เช่น ห้องน้ำ ทางลาด ที่จอดรถ ป้าย และสัญลักษณ์ รวมถึงการให้บริการข้อมูลแก่คนพิการอย่างทั่วถึงและครบถ้วนภายในปี 2554 (“แนวทางรัฐบาลพร้อมส่งเสริมสิทธิ...” ออนไลน์. 2553)

รัฐบาลชุดปัจจุบันก็ให้ความสำคัญต่อนโยบายเกี่ยวกับคนพิการตามที่ระบุไว้ในคำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ซึ่งแถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2554 รวม 4 ประเด็น ได้แก่

1. นโยบายปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ ภาคการท่องเที่ยว การบริการ และการกีฬา ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการท่องเที่ยว และเร่งรัดการปรับปรุงมาตรฐานในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวก ความปลอดภัย และสุขอนามัย โดยคำนึงถึงการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของผู้พิการและผู้สูงอายุ

1.1 ส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางกีฬาของภูมิภาคและของโลก จัดให้มีการแข่งขันกีฬาและกีฬาคคนพิการระดับโลกที่สำคัญ ๆ ตลอดจนการประชุมเกี่ยวกับกีฬาระดับภูมิภาคและระดับโลก เพื่อเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวโดยความร่วมมือและการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายเป็น “ทีมไทยแลนด์”

1.2 พัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ด้วยการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามาประยุกต์ใช้อย่างจริงจัง เพื่อพัฒนากีฬาที่มีศักยภาพไปสู่กีฬาอาชีพ พร้อมไปกับการพัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินให้ได้มาตรฐานสากล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎระเบียบ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการองค์กรกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ สนับสนุนให้ผู้พิการเข้าถึงการกีฬาและการแข่งขันกีฬาในทุกระดับ เพื่อพัฒนาไปสู่การเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถในนามทีมชาติไทยในการแข่งขันกีฬาและมหกรรมกีฬาต่าง ๆ

2. นโยบายการศึกษา สร้างโอกาสทางการศึกษา กระจายโอกาสทางการศึกษาในสังคมไทย โดยคำนึงถึงการสร้างความเสมอภาคและความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นแก่ประชากรทุกกลุ่ม ซึ่งรวมถึงผู้ยากไร้ ผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ ผู้บกพร่องทางกายและการเรียนรู้ รวมทั้งชนกลุ่มน้อย

3. นโยบายการพัฒนาสุขภาพของประชาชน พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนตั้งแต่ในช่วงตั้งครรภ์ วัยเด็ก วัยเจริญพันธุ์ วัยบรรลุนิติภาวะ วัยชรา และผู้พิการ สนับสนุนโครงการจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุและผู้พิการ เพื่อดูแลผู้สูงอายุและผู้พิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี

4. นโยบายความมั่นคงของชีวิตและสังคม เสริมสร้างให้ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ด้วยการจัดตั้งอำนวยความสะดวกสาธารณะต่าง ๆ สำหรับรองรับผู้สูงอายุและคนพิการ สร้างความร่วมมือในการเป็นสังคมผู้สูงอายุ พัฒนาศูนย์สุขภาพอนามัยให้การส่งเสริมการจัดการศึกษา จัดสวัสดิการ รวมถึงหาอาชีพให้แก่ผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และสนับสนุนให้ผู้สูงอายุร่วมเป็นพลังขับเคลื่อนสังคมภายใต้หลักคิดที่ว่า ผู้สูงอายุเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์สูงสมควรให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาบ้านเมือง (รัฐบาลไทย, ออนไลน์, 2554)

อย่างไรก็ดีที่ผ่านมาเราพบว่ากระบวนการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับคนพิการของรัฐบาลนับเป็นกระบวนการกำหนดจากบนลงล่าง (Top – down Process) และเนื้อหาของนโยบายดังกล่าวมีขอบเขตจำกัดอยู่แต่เฉพาะการดำเนินนโยบายเบี้ยความพิการเดือนละ 500 บาท ถึงแม้ว่ารัฐบาลที่ผ่านมาได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นนโยบายที่ประสบผลสำเร็จและสามารถตอบสนองความต้องการของคนพิการได้ดีแล้ว แต่การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการให้มีศักดิ์ศรีความเป็นคนเท่ากับคนปกติทั่วไปนั้น เราไม่ควรมองแต่เฉพาะเรื่องเงินแต่เพียงอย่างเดียว แต่ควรมองในทุก ๆ ด้านของชีวิตคนพิการ แนวคิดในการมองสวัสดิการคนพิการนอกเหนือจากเบี้ยความพิการจึงควรได้รับการกำหนดเป็นนโยบายสาธารณะต่อไป

ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลเขตอำเภอนายายอามก็พบว่าปัญหาคนพิการเป็นปัญหาที่มีความสำคัญ กล่าวคือ จากผลการสำรวจข้อมูลคนพิการของอำเภอนายายอาม ในปี 2554 มีจำนวน 656 ราย แบ่งตามประเภท ดังนี้ ทางการเห็น 37 ราย ทางการสื่อสาร 82 ราย ทางกายหรือการเคลื่อนไหว 366 ราย ทางจิตใจหรือพฤติกรรม หรือออทิสติก 32 ราย ทางสติปัญญา 93 ราย ทางการเรียนรู้ 1 ราย และเข้าซ้อน (มีความพิการมากกว่า 1 ประเภทขึ้นไป) 45 ราย (โรงพยาบาลนายายอาม, 2554.)

แต่เนื่องจากงานสวัสดิการคนพิการนับว่าเป็นงานใหม่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ดังนั้น ปัจจุบันงบประมาณสวัสดิการเบี้ยความพิการจึงได้รับการอุดหนุนจากรัฐบาลทั้งหมด โดยองค์การบริหารส่วนตำบลมีต้องตั้งงบประมาณในส่วนนี้แต่อย่างใด อย่างไรก็ดีจากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้นถ้าองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นด้วยกับแนวคิดการพัฒนาคนพิการจะพิจารณาในทุกมิติ ในฐานะของศักดิ์ศรีความเป็นคนแล้ว การจัดสวัสดิการคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลจะต้องมีนโยบายนอกเหนือจากเบี้ยความพิการ นอกจากนี้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะที่เป็นตัวแทนของคนในท้องถิ่นระดับล่าง ควรจัดกระบวนการกำหนดนโยบายในแนวที่สอดคล้องกับท้องถิ่น ก็คือ ขบวนการกำหนดนโยบายจากล่างขึ้นบน (Bottom – up Process)

อย่างไรก็ดีในปัจจุบันเรายังไม่ทราบเลยว่าคนพิการในพื้นที่ที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือสวัสดิการอะไรเพิ่มเติม และจัดรูปแบบที่เหมาะสมอย่างไร ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา เรื่องรูปแบบที่เหมาะสมในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี โดยหวังว่าผลการวิจัยจะเป็นโครงการนำร่องเพื่อนำไปสู่การศึกษาในระดับภาพรวมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความต้องการด้านสวัสดิการของคนพิการในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการ
2. เพื่อศึกษารูปแบบที่เหมาะสมในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถนำผลการศึกษาเสนอผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนางานสวัสดิการคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบล
2. ผลการศึกษากลายเป็นฐานข้อมูลในการกำหนดนโยบายการจัดสวัสดิการสำหรับ คนพิการ ที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตในด้านช่วงเวลาของการศึกษา

ในการสำรวจความต้องการสวัสดิการของคนพิการ ในงานวิจัยจะกำหนดขอบเขตด้านเวลาของการศึกษาตั้งแต่เดือนกันยายน ถึง เดือนธันวาคม พ.ศ. 2555

2. ขอบเขตในด้านพื้นที่ของการศึกษา

ศึกษาพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี จำนวน 6 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลนายายอาม องค์การบริหารส่วนตำบลวังใหม่ องค์การบริหารส่วนตำบลวังโตนด องค์การบริหารส่วนตำบลช้างข้าม องค์การบริหารส่วนตำบลกระเจาะ และ องค์การบริหารส่วนตำบลสนามไชย

3. ขอบเขตในด้านประชากรของการศึกษา

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ คนพิการในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อเป็นแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะกำหนดนิยามศัพท์เบื้องต้นไว้ ดังนี้

1. ประเภทความพิการ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความบกพร่อง ซึ่งแบ่งออกเป็น 7 ประเภท ได้แก่ ความพิการทางการเห็น ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ความพิการ

ทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม ความพิการทางสติปัญญา ความพิการทางการเรียนรู้ และความพิการทางอภิสติ

2. เพศ หมายถึง เพศของประชาชนผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งเป็น เพศชาย และเพศหญิง
3. อายุ หมายถึง ช่วงเวลาตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันในการดำรงอยู่ของประชาชน
4. ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝน หรืออบรมสูงสุดที่ประชาชนสำเร็จการศึกษา โดยจำแนกเป็น 7 กลุ่ม คือ ไม่ได้เรียน ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ปวส. และปริญญาตรี
5. อาชีพ หมายถึง ลักษณะของการทำงานที่ก่อให้เกิดรายได้ของประชาชน แบ่งเป็น 6 กลุ่ม คือ ว่างาน เกษตรกร รับจ้างทั่วไป ลูกจ้างราชการหรือพนักงานเอกชน ธุรกิจส่วนตัว และอาชีพอิสระ
6. รายได้ หมายถึง รายได้ของประชาชนที่ได้รับในแต่ละเดือน (ไม่นับรวมเบี้ยความพิการ)
7. รูปแบบที่เหมาะสมในการจัดสวัสดิการสังคม หมายถึง การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ในการจัดสวัสดิการสังคมที่เหมาะสม เป็นธรรม ทั้งถึง เท่าเทียม มีมาตรฐาน เป็นรูปแบบที่มีความหลากหลาย เป็นสวัสดิการแบบทางเลือกให้กับกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ ในสังคม
8. การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ หมายถึง การบริการกายภาพบำบัด กิจกรรมบำบัด การประเมินแก้ไขการพูด จิตบำบัด พฤติกรรมบำบัด การฟื้นฟูการได้ยิน การฟื้นฟูการเห็น การได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วยตามประเภทความพิการ และการพัฒนาศักยภาพด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพ เพื่อปรับสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือเสริมสร้างสมรรถภาพให้ดีขึ้น
9. การบริการจัดการศึกษา หมายถึง การบริการการศึกษาโดยที่คนพิการไม่เสียค่าใช้จ่าย ตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิตพร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา
10. การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ หมายถึง การให้บริการที่มีมาตรฐานการคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสิ่งอำนวยความสะดวกเทคโนโลยีหรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ
11. การบริการจัดสวัสดิการสังคม หมายถึง การจัดสวัสดิการสังคมให้แก่คนพิการทั้งในระดับบุคคล กลุ่ม และชุมชน เช่น การให้บริการล่ามภาษามือ การจัดให้มีผู้ช่วยคนพิการ การช่วยเหลือคนพิการที่ไม่มีผู้ดูแล การช่วยเหลือผู้ดูแลคนพิการ การสนับสนุนสถานสงเคราะห์เอกชนที่รับอุปการะคนพิการที่ไม่มีผู้ดูแล

12. การบริการสิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง การสร้างส่วนของอาคารและอุปกรณ์อันเป็นส่วนประกอบของอาคารที่ติดหรือตั้งอยู่ภายในและภายนอกอาคาร เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้อาคารสำหรับผู้พิการหรือทุพพลภาพและคนชรา เช่น จัดให้มีป้ายแสดงสิ่งอำนวยความสะดวก ทางลาดที่จอดรถ ห้องส้วม ลิฟต์สำหรับผู้พิการหรือทุพพลภาพ และคนชราใช้ได้

13. การให้การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม หมายถึง การมีส่วนร่วม ในการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การส่งเสริมสนับสนุนให้มีองค์กรของคนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการในพื้นที่ให้มีความเข้มแข็ง

14. การปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย หมายถึง การเพิ่มเติม ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง หรือดัดแปลงที่อยู่อาศัยบางส่วนหรือทั้งหมด โดยอาศัยการออกแบบ การซ่อมแซม การก่อสร้าง การใช้เทคโนโลยีหรือวิธีการอื่นใด เพื่อจัดอุปสรรคหรือจัดให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตในที่อยู่อาศัยนั้นได้ โดยสะดวกและเหมาะสมกับสภาพความพิการ รวมถึงความปลอดภัยและสุขอนามัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการสำรวจองค์ความรู้ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยนำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

1. ประเภทความพิการ
2. เพศ
3. อายุ
4. ระดับการศึกษา
5. อาชีพ
6. รายได้

รูปแบบที่เหมาะสมในการจัดสวัสดิการ
สำหรับคนพิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการ
ขององค์การบริหารส่วนตำบล
ในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี

1. การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์
2. การบริการจัดการศึกษา
3. การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ
4. การบริการจัดสวัสดิการสังคม
5. การบริการสิ่งอำนวยความสะดวก
6. การให้การยอมรับและมีส่วนร่วม
ในกิจกรรมทางสังคม
7. การปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

สมมุติฐานการวิจัย

จากกรอบแนวคิดในการวิจัย ผู้วิจัยสามารถกำหนดสมมุติฐาน ได้ดังต่อไปนี้

1. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีประเภทความพิการต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน
2. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีเพศต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน
3. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีอายุต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน
4. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน
5. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีอาชีพต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน
6. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีรายได้ต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน